

Το δώρο της Θείας Ευχαριστίας.

Άγιος. Γρηγόριος. ο .Διάλογος.

Μυστήρια εκκλησίας.

Οφείλουμε, αδελφέ Πέτρε, με δάκρυα να προσφέρουμε καθημερινά στον Θεό θυσίες μέσω του Σώματος και του Αίματός του, γιατί αυτή και μόνη η θυσία λυτρώνει την ψυχή από τον αιώνιο θάνατο. Είναι όμως απαραίτητο, όταν το κάνουμε αυτό, να προσφέρουμε τον ίδιο τον εαυτό μας θυσία στον Θεό με συντριβή καρδιάς. Γιατί, τελώντας τα μυστήρια του πάθους του Κυρίου, οφείλουμε να θυμόμαστε και να μιμούμαστε αυτό που πράττουμε. Τότε δηλαδή προσφέρεται πραγματικά θυσία στον Θεό για χάρη μας, όταν εμείς κάνουμε θυσία τον εαυτό μας.

Πρέπει όμως να προσέχουμε, ώστε και μετά από την ώρα της προσευχής να φυλάξουμε, με τη δύναμη του Θεού, στις ψυχές μας τον ίδιο φόβο, και να μην αφήνουμε να τον διαλύσει λογισμός χαινότητας ούτε να τον αρπάξει μάταιη χαρά και να χάσει η ψυχή το κέρδος της κατάνυξης. Έτσι και η Άννα (η μητέρα του προφήτη Σαμουήλ) αξιώθηκε να λάβει αυτό που ζήτησε, επειδή και μετά από τη δέηση, την οποία έκανε με δάκρυα, φύλαξε τον εαυτό της στο ίδιο πνευματικό φρόνημα. Λέει

δηλαδή γι' αυτήν η Γραφή ότι το πρόσωπό της δεν άλλαξε πλέον έκφραση. (βλ. Α' Βασ. 1:1-20)

Πρέπει επίσης να γνωρίζουμε ότι εκείνος ζητά με σωστό τρόπο τη συγχώρηση των αμαρτημάτων του, ο οποίος προηγουμένως θα συγχωρήσει τα αμαρτήματα των άλλων προς αυτόν. Το δώρο δηλαδή κάποιου δεν γίνεται δεκτό, αν αυτός δεν διώξει προηγουμένως την κακία από την ψυχή του. Γιατί η ίδια η Αλήθεια – ο Κύριος – είπε: «Αν προσφέρεις το δώρο σου στο θυσιαστήριο» κτλ (Ματθ. 5:23-24). Με αυτό μπορούμε να καταλάβουμε ότι, ενώ όλα τα αμαρτήματα λύνονται με την προσφορά του δώρου (τη θεία Ευχαριστία), με τη μνησικακία πάλι ανανεώνονται, και εξαιτίας της ούτε το δώρο δέχεται ο Θεός.

Το ίδιο διδασκόμαστε και από την παραβολή του δούλου που χρωστούσε τα δέκα χιλιάδες τάλαντα και του χαρίστηκε το χρέος, και στη συνέχεια, επειδή απαιτούσε τα εκατό δηνάρια που χρωστούσε σε αυτόν ο σύνδουλός του, προκάλεσε την ακύρωση της χάρης και, για το χρέος των δέκα χιλιάδων ταλάντων, ρίχτηκε στην κόλαση (Ματθ. 18:23-34).

Οφείλουμε λοιπόν να ενωθούμε νοερά με τους συνανθρώπους μας, ακόμη και αν είναι μακριά, και να υποτάξουμε σε αυτούς με ταπείνωση την ψυχή μας, και με το καλό θέλημά μας να ευαρεστήσουμε στον Θεό. Και όταν ο Δημιουργός μας δει στ' αλήθεια τέτοιο λογισμό, αμέσως και το δώρο μας θα δεχτεί, και από την αμαρτία θα μας λύσει.

Από το βιβλίο: ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ, τόμος Δ', Υπόθεση ΛΓ' (33). Εκδόσεις "Το Περιβόλι της Παναγίας", Θεσσαλονίκη 2010, σελ. 314.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>